

gere, kunde vi dog finde det naturligt, at der ogsaa i andre Tilfælde efter Omstændighederne gives Forsørgelse, og vi henpege derfor paa, at man paa Finansloven kan bevilge Erstatning til andre, som den afdøde forsørgede, da Ulykken skete. Vi ere ganske klare over, at dette just ikke er absolut nødvendigt, da der ganske vist uden denne Henpegen af Lovgivningsmagten kan træffes saadanne Bestemmelser. Men vi have fundet det naturligt at henlede Opmærksomheden derpaa, ogsaa fordi dette baade kunde give Folk Anledning til at søge Understøttelse gennem Lovgivningsmagten og være en Hensigt til denne om at stille sig velvillig, hvor der kunde gives nogen Grund til at give Erstatning ogsaa til andre Personer end dem, der direkte omfattes af Loven. Endvidere bestemmes, at den samlede Erstatning til Ægtefælle, Forældre og Børn i intet Tilfælde maa være under 1,200 Kr. Dette er det ringeste, Ulykkesforsikringsloven foreskriver som Erstatning til de efterladte, naar en Person omkommer, og vi have fundet det naturligt, at der i denne Lov fastsættes et lignende Minimum for det Tilfælde, at en Person omkommer ved en Jærnbaneulykke, da vi ellers frygtede for, at det skulde kunne ske, at fattige Folk, der havde mistet deres Forsørgere og derved vare komne i den yderste Trang, lode sig afspise med en alt for ringe Erstatning. — I Ændringsforslaget under Nr. 9 er, som ærede Medlemmer let ville se, blot foretaget en Forandring, som tilsigter at henlede Opmærksomheden paa, at der kan være Forskel paa Tidspunktet for den Begivenhed, der forvolder Skaden, og det, hvor Skaden indtræder. Det kan være, at en Person faar sit Dødsstød ved en Jærnbaneulykke, men først dør noget derefter. — Det samme kommer frem ved Ændringsforslaget under Nr. 9. — Ændringsforslaget under Nr. 11 tilsigter kun at give en tydeligere Affattelse af § 6 end den, Landstinget har givet. — Der er to Mindretal, som have givet Indstilling foruden det Fler-tal, for hvilket jeg har den Ære at være Ordfører, og der er desuden stillet nogle Ændringsforslag af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen). Jeg antager, at der vil blive fremsat Udtalelser fra samtlige disse tre Sider. Jeg skal derfor foreløbig indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Klein: Det Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, har jo kortelig angivet, hvorpaa det støtter sig, for saa vidt det

indtager en dissenterende Stilling i Udvalget. Jeg ønsker dog at føje nogle Ord til, hvad der saaledes staaer skrevet i Betænkningen. Det, som først og nærmest har foranlediget dette Mindretal til at indtage en dissenterende Stilling, er den Affattelse, det er foreslaaet at give Lovforslagets § 1. Jeg sigter ikke herved til, at det er foreslaaet af Udvalget at forandre Ordet „Uagtsomhed“ til „grov Uagtsomhed“. Det er af Mindretallet udviklet, hvorfor det anser det for rigtigt og forsvareligt at blive staaende ved Udtrykket „Uagtsomhed“, saaledes som Landstinget har gjort, men i øvrigt vilde jeg ikke have været med til at foreslaa „grov Uagtsomhed“ forandret til „Uagtsomhed“, hvis dette første Udtryk havde staaet i Landstingets Forslag. Jeg har nemlig den Opfattelse, at praktisk taget vil det vise sig at have saa liden for ikke at sige ingen Betydning, om man bruger Udtrykket „grov Uagtsomhed“ eller „Uagtsomhed“. Jeg er nemlig enig med den ærede Ordfører og med Flertallet, naar de udtrykke sig saaledes: „Den foretagne Ændring aabner i Grunden kun Plads for et fornuftigt Skøn fra Domstolens Side over, hvorvidt vedkommende har baaret sig *saa* galt ad, at han selv bør bære Følgerne, eller han ikke har det.“ Det er det, som efter min Mening skulde naas ved det Udtryk, man her vil bruge, og hvad enten man siger „Uagtsomhed“ eller „grov Uagtsomhed“, er jeg overbevist om, at Domstolene nok ville vide at gøre deres Opfattelse af, hvorvidt der foreligger Uagtsomhed, der bør medføre Tab af Erstatningsretten, gældende, og at det for saa vidt er temmelig ligegyldigt, om man siger „Uagtsomhed“ eller „grov Uagtsomhed“. Det er altsaa ikke dette Forslag, der er benævnt Nr. 2 paa Ændringsforslagslisten, som har bevæget Mindretallet til at indtage en Særstilling. Det er derimod det Forslag, som er opført under Nr. 3, og som Halydelen af Udvalget har stillet. Det, som jeg væsentlig vil gøre gældende mod dette Ændringsforslag, er, at det hviler, tror jeg, jeg tør sige, paa en meget uklar Opfattelse af det, hvorom der er Tale ved denne Løjlighed, og det vil ikke klare Situationen over for Publikum, over for de paagældende, men kun føre til, at det hele bliver uklart og forvirret. Dersom man vil læse dette Udvalgets Forslag i Forbindelse med Lovforslagets Paragraf, tror jeg, at dette vil vise sig. Det hedder i Lovforslaget, som det foreligger, at der skal betales Erstatning, medmindre det oplyses, at den skadelidende selv for-